

- 3) Czy przekazanie bazy danych, dokonane w celu nałożenia na obywateli państwa członkowskiego obowiązku zapłaty składki na ubezpieczenie społeczne na rzecz instytucji państwa członkowskiego, na rzecz której dokonano przekazania, wchodzi w zakres pojęcia względów o charakterze ostrożnościowym w rozumieniu art. 124 TFUE?
- 4) Czy dane osobowe mogą być przetwarzane przez organ, dla którego nie były przeznaczone, jeżeli operacja ta powoduje ze skutkiem wstecznym szkody majątkowe?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial Navarra (Hiszpania) w dniu 25 kwietnia 2014 r. – Antonia Valdivia Reche przeciwko Banco de Valencia S.A.

(Sprawa C-208/14)

(2014/C 223/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial Navarra.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonia Valdivia Reche.

Strona pozwana: Banco de Valencia S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾ w przypadku ustalenia nieuczciwego charakteru warunku, który ustalił stopę odsetek za zwłokę w wysokości 29 %, zobowiązuje sąd krajowy do stwierdzenia jego nieskuteczności bez możliwości zmiany umówionej stopy odsetek, pomimo że wniósł o to wyraźnie jeden z pozwanych konsumentów.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. L 95, s. 29).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-217/14)

(2014/C 223/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele P. Hetsch, L. Flynn, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie, że w odniesieniu do dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE, nie przyjmując do dnia 3 marca 2011 r. przepisów transponujących definicje zawarte w jej art. 2 pkt 8, 18, 21, 22, 32, 33 i 34 oraz wymogi ustanowione w jej art. 9 ust. 1–7 i 12 w związku z art. 9 ust. 11, w jej art. 16 ust. 1 zdanie drugie i trzecie i ust. 2 i 3, w jej art. 38 ust. 1 zdanie drugie, w jej art. 39 ust. 1, 4 i 8 oraz w jej art. 40 ust. 1–3, 5 i 7, a w każdym razie nie informując Komisji o takich przepisach Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 49 ust. 1 tej dyrektywy;

- nałożenie na Irlandię okresowej kary pieniężnej zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE w wysokości 20 358 EUR za każdy dzień od dnia ogłoszenia wyroku Trybunału, płatnej na rachunek środków własnych Unii Europejskiej, z uwagi na niewypełnienie zobowiązania obejmującego poinformowanie o środkach podjętych w celu transpozycji dyrektywy przyjętej zgodnie z procedurą ustawodawczą; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin wyznaczony na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 3 marca 2011 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 211, s. 55.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland
(Irlandia) w dniu 5 maja 2014 r. – Kuldip Singh, Denzel Nnjume i Khaled Aly przeciwko Minister for
Justice and Equality**

(Sprawa C-218/14)

(2014/C 223/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Ireland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kuldip Singh, Denzel Nnjume, Khaled Aly

Strona pozwana: Minister for Justice and Equality

Podmiot zainteresowany: The Immigrant Council of Ireland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku ustania małżeństwa obywatela Unii i osoby niebędącej obywatelem Unii w wyniku rozwodu, który nastąpił po wyjeździe obywatela Unii z przyjmującego państwa członkowskiego, w którym obywatel Unii korzystał z praw wynikających z obywatelstwa Unii, i gdy zastosowanie znajdują przepisy art. 7 i art. 13 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2004/38/WE⁽¹⁾, osoba niebędąca obywatelem Unii zachowuje prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim? Jeżeli odpowiedź brzmi „nie”, to czy osoba niebędąca obywatelem Unii posiada prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim w trakcie okresu poprzedzającego rozwód, po wyjeździe obywatela Unii z przyjmującego państwa członkowskiego?
- 2) Czy wymogi art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE są spełnione, gdy małżonek będący obywatelem Unii podnosi, że posiada wystarczające środki w rozumieniu art. 8 ust. 4 dyrektywy, wliczając do nich częściowo zasoby małżonka niebędącego obywatelem Unii?
- 3) Jeśli odpowiedź na pytanie drugie brzmi „nie”, czy osoby, takie jak skarżący, posiadają prawo podmiotowe na mocy prawa Unii (niezależnie od dyrektywy) do pracy w przyjmującym państwie członkowskim w celu zapewnienia lub przyczynienia się do zapewnienia „wystarczających zasobów” w rozumieniu art. 7 tej dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)